

giver den Fængslede kun Vand og Brød til Næring, vil Følgen deraf blive, at, dersom man indskrænker ham til denne Næring udover et vist Lidsrum, vil han dø af Sult, ikke forbi at der ikke er det tilstrækkelige Kvantum Næringsstof, men forbi Konstitutionen ikke kan underholdes ved et enkelt Næringsstof. Han vilde altsaa dø af Sult; men nu er Forholdet dette, at under Afsoningen af Vand- og Brødstraffen føler den Paagjældende efterhaanden af den Grund, jeg nævne- en stærk Sult; uagtet han har Brød nok, er dette ikke istand til at stille hans Hunger, han plages af Sult. Vand- og Brødstraffen er altsaa en ligefrem Sultestraf; det er den eneste pinlige Straf, som vi have beholdt paa den civile, den borgerlige Retspleies Omraade i Modsætning til den militære, af de tidligere pinlige Straffe, man kjendte, som Bidstning, Kagsstrøgning o. fl., det er den eneste bibeholdte Straf, der foraar- sager en virkelig legemlig Lidelse, det er en ligefrem Sultestraf, idet den, som udholder den, plages af en meget stærk Sult, og Følgen deraf, og af, at Manden ikke faar tilstrækkelig Næring, er tillige den, at hans Konstitution og Helbred nedbrydes til en vis Grad, derfor er man nødt til efter 5 Dages Forløb at stoppe og lade ham gaa fri nogle Dage igjen, for at hans Konstitution kan styrkes lidt efter den Nedbrydelse af den, som har fundet Sted ved Vand- og Brødstraffen. Helbredet og Konstitutionen nedbrydes altid uden Undtagelse, men hvorvidt det igjen kan oprettes, beror paa de enkelte Individens forskjellige Natur, der vil være dem, der efter nogen Lids Forløb ved kraftig Næring ville kunne gjenvinde deres ved Vand- og Brødstraffens Udvælsle nedbrudte Helbred, men der er ogsaa dem, som efter en saadan Straf faae et Smælt, som de aldrig nogensinde forvinde. Det er disse Betragtninger om- trent, som have haft tilfølg, at man i de aller- fleste Lande er gaaet til at affkaffe Vand- og Brødstraffen; saavidt jeg veed, har man den endnu kun hos os, i Norge og i Sverrig, men der kun aldeles subsidiært, andre Steder, tror jeg ikke, den findes; man har havt den i Tydskland, man gif endogaa der til 8 Gange 5 Dages Vand og Brød, men i den nye tydske Straffelov af 5te Mai 1871, som jeg har liggende for mig her paa Bordet, har man affkaffet den, den indeholder ikke mere denne Straf mellem de Straffearter, som den hjemlir. Jeg anser det — jeg griber Leiligheden til at sige det — som en Plet paa vor Retspleie, at vi endnu have Vand- og Brød-Straffen hos os, og jeg vilde anse det for i høi Grad heldigt, om vi kunde komme til at affkaffe denne Helbre- nedbrydende Straf, som i den almindelige Mening er gaaet over til at betragtes som i høi Grad vanærende. Ser jeg nu paa den anden Side, efterat have omtalt Vand- og Brød-Straffen, paa, hvad der i saa Henseende kan være at sige mod

Bøiestrafpen, saa vil jeg ikke negte, at, saaledes som Vindringsforslag Nr. 6 er redigeret, saa vil det sikkert kunne give Anledning til, at der ogsaa, idetmindste efter min Opfattelse, vil kunne siges særdeles Meget mod Bøiestrafpen. Det hedder nemlig, at den Paagjældende skal fængsles om det ene Ben, eller, i skerpende Tilfælde, om begge Ben, med en Kjæde eller Lænke, mindst i Alen lang; men der staar ikke Noget om, hvor paa Benet denne Lænke skal anbringes, og det gjør en meget stor Forskjel. Det ærede Medlem fra Ods- herred (Masmussen) erindrede om, hvorledes vi i vor Ungdom have set Slaverne gaa med Bøile om Benet. De havde den, som bekendt, fastgjort dels ovenfor Lægen, dels om Anklen. Vil man fastgjøre en Mand med Lænken, saaledes at man binder ham ovenfor Lægen, der, hvor Strømpe- baandet pleier at anbringes, gjør det en stor Forskjel fra, om man binder ham om Anklen. Spille- rummet bliver jo meget større. Det gjør ogsaa i en anden Henseende stor Forskjel; thi lænker man ham om Anklen, behøver Bøilen ikke at slutte nær saa tæt som paa det andet Sted, og det staar mig klart, at der ved Anbringelsen af en saadan Bøile kan drives et meget stort Misbrug. Den kan anbringes paa en saadan Maade, at den trykker og gnaver og maltrakterer den Paagjældendes Fod. Jeg tror derfor, at vil man overhovedet gaa til Bøiestrafpen, maa der nærmere Bestemmelser til i Vindringsforslagets Nr. 6 end saadanne, som der nu findes deri; men iøvrigt vil det jo ikke kunne negtes, at det at anbringe en Bøile til en Kjæde omkring en Mand's Ankel, hvor den sidder løs og let, vil ikke være nær saa nedbrydende for Helbredet, som denne Vand- og Brødstraf, der altid er nedbrydende for Helbredet. Man vil endogaa ikke kunne undgaa at indvømme, at en saadan Binding af en Mand paa ingen mulig Maade er saa nedbrydende for Helbredet eller saa skemt som den nuværende Krumslutning, der, som bekendt, bestaar i, at man slutter Haandledene og Anklerne saa tæt til hinanden, at Vedkommende ikke kan staa op men maa ligge paa Siden eller i det højeste kan retirere sig i en siddende Stilling. Krumslutningsstraffen er — det tror jeg ikke kan modsiges — meget værre og meget mere nedbrydende for Helbredet, og den gaar man jo til at affkaffe ved dette Lovforslag. Naar man har sagt, at Bøiestrafpen er „hundst“ og uærdig, ja, saa er det altid uærdigt for en Mand at komme i en saadan Stilling, at han skal underkaste sig Straf, men om det er mest hundst og mest uærdigt at behandle en Mand paa en saadan Maade, at man lænker ham, eller paa en saadan Maade, at man giver ham utilstrækkelig Føde og derved nedbryder hans Helbred og udtømmer hans Kræfter, det er under alle Omstændigheder ganske vist et meget stort Spørgsmaal. Man har ment, at til Bøiestrafpen vil der knyttes en særlig Skam. Det veed jeg ikke, hvorfra man har hentet.